

Sbírka soudních rozhodnutí

Věc T-134/19

AM

v.

Evropská investiční banka

Rozsudek Tribunálu (prvního senátu) ze dne 10. března 2021

„Veřejná služba – Zaměstnanci EIB – Odměňování – Přípustnost – Lhůta pro podání návrhu na zahájení smírčího řízení – Akt nepříznivě zasahující do právního postavení – Příspěvek na zeměpisnou mobilitu – Převedení do externí kanceláře – Odmítnutí přiznat příspěvek – Žaloba na neplatnost a na náhradu újmy“

1. *Žaloby úředníků – Zaměstnanci Evropské investiční banky – Žaloba podaná proti rozhodnutí, kterým se ukončuje smírčí řízení – Účinek – Podání žaloby proti napadenému aktu k soudu – Výjimka – Rozhodnutí, které nemá potvrzující povahu – Zohlednění v něm uvedeného odůvodnění*

(Pracovní řád zaměstnanců Evropské investiční banky, článek 41)

(viz body 29, 30, 33, 34)

2. *Žaloby úředníků – Zaměstnanci Evropské investiční banky – Akt nepříznivě zasahující do právního postavení – Pojem – Doklad o vyplacení odměny či důchodu na základě rozhodnutí, které má čistě peněžitý charakter – Zahrnutí*

(Pracovní řád zaměstnanců Evropské investiční banky, článek 41)

(viz body 40-44)

3. *Úředníci – Zaměstnanci Evropské investiční banky – Odměňování – Příspěvek na zeměpisnou mobilitu – Podmínky přiznání – Odmítnutí přiznat příspěvek zaměstnanci převedenému do externí kanceláře Banky až do ukončení jeho pracovní smlouvy – Protiprávnost – Přiznání příspěvku podmíněné návratem do sídla Banky – Neexistence*

(viz body 56, 58, 59, 61, 64, 65-71)

4. *Žaloby úředníků – Zaměstnanci Evropské investiční banky – Zrušující rozsudek – Účinky – Povinnost přijmout opatření k výkonu rozsudku – Rozsudek zrušující rozhodnutí, kterým se odmítá přiznání náhrady újmy zaměstnanci – Návrh žalobce na náhradu utrpěné majetkové újmy – Předčasnost návrhu*

(Článek 266 odst. 1 SFEU)

Shrnutí

Žalobce, AM, byl přijat Evropskou investiční bankou (EIB) do zaměstnání dne 1. června 2014 na základě smlouvy na dobu určitou v délce jednoho roku, která byla následně dvakrát prodloužena. Od počátku jeho první smlouvy s EIB do 31. března 2017 byl přidělen do externí kanceláře EIB ve Vídni (Rakousko). Od 1. dubna 2017 až do ukončení jeho stávající pracovní smlouvy, tedy do 31. května 2020, byl žalobce převeden z externí kanceláře EIB do Bruselu (Belgie). Dne 30. června 2017 EIB přijala rozhodnutí, které upřesňovalo, že jeho převedení nespadá do působnosti správních předpisů pro zaměstnance EIB (dále jen „správní předpisy“) a že v důsledku toho nemá nárok na příspěvek na zeměpisnou mobilitu. EIB zopakovala své odmítnutí vyplátit žalobci tento příspěvek v rozhodnutí přijatém v návaznosti na jeho návrh na zahájení smírčího řízení (dále jen společně „napadená rozhodnutí“). Kromě toho navzdory skutečnosti, že smírčí komise EIB dospěla k závěru, že žalobce měl od 1. dubna 2017 obdržet příspěvek na zeměpisnou mobilitu, se prezident EIB rozhodl neřídit se závěry této komise, čímž ukončil smírčí řízení.

Tribunál, kterému byla předložena žaloba na neplatnost a na náhradu újmy, napadená rozhodnutí zrušil a poprvé upřesnil podmínky přiznání příspěvku na zeměpisnou mobilitu zaměstnancům EIB.

Závěry Tribunálu

Pokud jde nejprve o předmět žaloby, Tribunál uvádí, že pro zaměstnance EIB, kteří nastoupili do služebního poměru po 1. červenci 2013, představuje rozhodnutí prezidenta EIB, kterým se ukončuje smírčí řízení, pouze předběžnou podmínku pro předložení věci unijnímu soudu. V tomto ohledu má Tribunál v souladu s judikaturou týkající se sporů spadajících do působnosti služebního řádu úředníků Evropské unie nebo právní úpravy použitelné na zaměstnance Evropské centrální banky za to, že návrhová žádání, která formálně směřují ke zrušení rozhodnutí prezidenta EIB, kterým se ukončuje smírčí řízení, mají za účinek předložení aktu nepříznivě zasahujícího do právního postavení, který je předmětem tohoto řízení, unijnímu soudu, s výjimkou případu, kdy má uvedené rozhodnutí jiný dosah než akt, který je předmětem smírčího řízení. Pokud totiž toto rozhodnutí obsahuje přezkum situace žalobce na základě nových právních a skutkových okolností nebo pokud mění či doplňuje původní akt, představuje akt podléhající přezkumu unijním soudem, který jej vezme v úvahu při posouzení legality napadeného aktu, případně jej posoudí jako akt nepříznivě zasahující do právního postavení nahrazující původní akt. Vzhledem k tomu, že v projednávané věci tomu tak není, Tribunál dospěl k závěru, že o tomto bodu návrhových žádání není třeba rozhodovat zvlášť.

Pokud jde dále o přípustnost žaloby, Tribunál odmítá argumentaci EIB, podle které lhůta pro napadení neproplacení příspěvku na zeměpisnou mobilitu začala běžet ode dne, kdy žalobce obdržel první výplatní listinu po jeho převedení do externí kanceláře v Bruselu. V tomto ohledu Tribunál poznamenává, že i když je pravda, že výplatní listina žalobce za měsíc duben 2017 vyjadřovala peněžitou formou účinky rozhodnutí o jeho převedení do externí kanceláře v Bruselu, nic to nemění na tom, že ani toto rozhodnutí, ani uvedená výplatní listina jasně nestanovily postoj EIB ve věci přiznání příspěvku na zeměpisnou mobilitu. Opomenutí příspěvku ve výplatní listině dotyčné osoby totiž nutně neznamená, že jí na něj administrativa odpírá nárok.

Přitom vzhledem k tomu, že rozhodnutí ze dne 30. června 2017 je prvním rozhodnutím, které jasně uvádí odmítnutí EIB poskytnout žalobci příspěvek na zeměpisnou mobilitu, Tribunál dochází k závěru, že toto rozhodnutí představuje první akt nepříznivě zasahující do právního postavení žalobce, který měl za následek počátek běhu lhůt pro podání stížnosti a žaloby.

Konečně, pokud jde o podmínky přiznání příspěvku na zeměpisnou mobilitu v případě převedení do externí kanceláře EIB v rámci Unie, Tribunál uvádí, že podle článku 1.4 správních předpisů podléhá přiznání příspěvku na zeměpisnou mobilitu dvěma kumulativním podmínkám, a sice jednak převedení na jiné místo přidělení v rámci Unie na dobu od jednoho roku do pěti let, a jednak odpracování alespoň dvanácti měsíců v předchozím místě přidělení.

V důsledku toho Tribunál konstatuje, že tento článek neobsahuje žádný výslovný odkaz na podmínku dočasného přidělení do externí kanceláře v rámci Unie, podle níž by se zaměstnanec po uplynutí doby přidělení musel znovu vrátit do sídla EIB, aby mohl získat nárok na dotčený příspěvek.

Tribunál v tomto ohledu upřesňuje, že návrat do sídla EIB, stanovený v článku 2 přílohy VII správních předpisů, nepředstavuje podmínku pro poskytnutí příspěvku na zeměpisnou mobilitu, ale pouze logický důsledek uplynutí doby dočasného přidělení do externí kanceláře pro zaměstnance, jejichž pracovní smlouva neskončila a kteří se musí po uplynutí této doby znovu vrátit do sídla EIB.

Za těchto okolností Tribunál uvádí, že nejenže převedení do externí kanceláře na základě příslušných správních předpisů nemůže být svou povahou považováno za trvalé, neboť je od počátku omezeno na maximální dobu stanovenou uvedenými předpisy, ale i v případě, že je zaměstnanec EIB do takové kanceláře přidělen na dobu, jejíž uplynutí se shoduje se skončením jeho smlouvy na dobu určitou, má uvedený zaměstnanec na tento příspěvek nárok, pokud splňuje dvě kumulativní podmínky, které jsou stanoveny v článku 1.4 správních předpisů.